

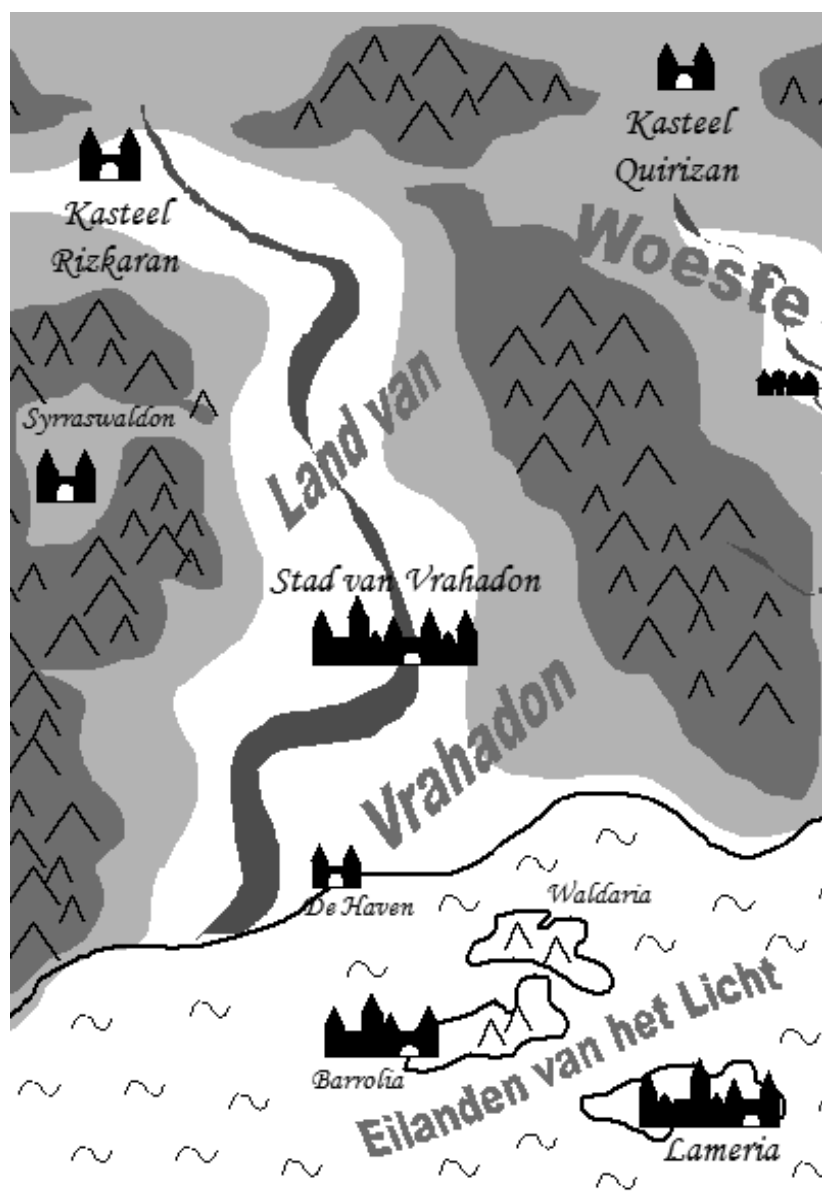
De Wraak
van
Rizkaran

De Wraak
van
Rizkaran

Evert Ruijs

Schrijver: Evert Ruijs
Coverontwerp: Evert Ruijs
ISBN: 9789461937360

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Evert Ruijs

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave.....	9
DEEL I: Het Duistere Plan	11
1. Nieuwe Dromen	11
2. Op Weg.....	19
3. De Gravin van Rizkaran	23
4. Het Ongeluk.....	27
5. Slecht Nieuws	32
6. De Verhalenverteller	39
7. Leanne's Zoektocht	45
8. Dromen Verklaard	51
9. Gwenda's Feest	56
10. De Roeping	64
11. Verraad.....	70
DEEL II: De Woeste Landen	77
12. De Zwaardmeester	77
13. Twijfels	83
14. De Woeste Landen	88
15. Naar de Lege Kust.....	96
16. De Terugkeer van de Koning	102
17. Kasteel Quirizan	108
18. De Teleurstelling	114
19. Tijd van Vertrek	117
20. Gevangen	122
21. De Slavenmarkt	128
22. Hulp van Oom Jarwin	137
23. Het Gevecht.....	145
24. De Ontmoeting in de Herberg	152

DEEL III: De Wraak van Rizkaran.....	159
25. Drakenschepen.....	159
26. Jonathan en Yra.....	163
27. Zezara's Strijdsters	171
28. Het Plan	177
29. Ferdinands Tweede Voorspelling	185
30. De Aanval	191
31. Man tegen Man.....	197
32. De Gevangen Koning	206
33. De Koning is Dood, Leve de Koning	212
Epiloog.....	225

DEEL I: Het Duistere Plan

1. Nieuwe Dromen

Het was al heel lang geleden dat Jonathan voor het laatst was bezocht door zo'n heldere en verwarrende droom. Hij werd wakker met een enorme hoofdpijn en wreef de slaap uit zijn ogen. Het was raar, het leek wel alsof hij een beetje zeeziek was. Jonathan probeerde zich voor de geest te halen wat hij precies had gedroomd. Vaag herinnerde hij zich woeste drakenkoppen, maar meer wist hij niet, behalve dat hij een diepe angst had gevoeld. Wat was dit? Had hij gedroomd dat hij op de rug van een draak had gevlogen? Jonathan haalde zijn schouders op. Dan was het in ieder geval duidelijk dat het maar een droom was. Toch was hij ongerust, omdat de droom zo echt had geleken. Heel vroeger had hij dit ook gehad. Kon het zijn dat zijn wilde dromen van vroeger weer terug waren gekomen?

Slechts voorzichtig kwam het licht binnen door de hoge ramen van het Koninklijke Internaat, de school naast het paleis in de Stad van Vrahadon. De jongen keek door de hoge ramen naar de grijze ochtendlucht en dacht aan de dromen van lang geleden. Toen wist hij nog niet dat hij een prins was. Door die dromen was hij van huis weggelopen en had hij zich in een groot avontuur gestort. Op het eind van dit avontuur was Goldhart tot koning gekroond en waren de dromen opgehouden.

Daarna was het leven van Jonathan in het teken komen te staan van school, want hij moest nog veel leren om een prins te kunnen zijn. Koning Goldhart had hem naar het beste internaat van het land gestuurd en dat was gelukkig in de hoofdstad, vlak naast het paleis. Het was een indrukwekkend gebouw met hoge plafonds en grote ramen. Overal hingen schilderijen met

interessante taferelen en stonden beelden van beroemde en bijzondere mensen. Samen met de kinderen van de belangrijkste en slimste mensen van het land leerde Jonathan hier alles wat hij moest weten om het land te kunnen besturen. Vaak voelde hij zich nog dom en onhandig tussen al die kinderen, die precies wisten hoe je een mes en een vork moest vasthouden, of die al jaren lang met hun neus in de boeken hadden gezeten en daarom alles al wisten. Gelukkig wist iedereen dat hij een held was en werd zijn gebrek aan kennis door niemand echt erg gevonden.

Maar nu waren zijn dromen opeens terug. Net zoals vroeger in het dorp waar hij vandaan kwam, zou hij nog last krijgen van al die dromerij! Hij was al anders dan de anderen en vond het prettiger als hij niet te veel zou opvallen.

Met moeite stapte Jonathan zijn bed uit en omdat hij door de verwarrende droom niet goed was uitgerust, ging hij met tegenzin naar de ontbijtzaal van het internaat. Alles leek hem meer moeite te kosten dan normaal. Het vooruitzicht van een hele dag binnen te moeten zitten leek nu een gevangenisstraf. Jonathan voelde dat hij buitenlucht nodig had, alsof de wind de giftige dampen uit zijn hoofd zou kunnen laten blazen.

Jonathan zuchtte. Hij moest nog zo veel leren; rekenen, boogschieten, zwaardvechten, geschiedenis teksten lezen, gedichten voordragen, enzovoort. Elke dag was flink gevuld. Hij was een prins en als hij ooit koning wilde worden, dan moest hij zo veel meer kunnen dan hij ooit voor mogelijk had gehouden! Hij verlangde bijna terug naar de tijd van gevaar, toen het allemaal vanzelf leek te gaan. In zijn herinnering waren duidelijk alleen nog de mooie momenten bewaard gebleven.

Met nog een diepe zucht ging hij aan de eettafel voor de jongens zitten. Zijn meeste klasgenoten waren er al; Valentijn,

Alexander, Zij waren vrolijk, zij wel. Het was alsof Jonathan als enige een gewicht op zijn schouders voelde. Tijdens het ontbijt zei Jonathan weinig tegen de anderen. In de verte zag hij zijn vriendin Leanne aan een andere tafel zitten, maar ook haar groette hij nauwelijks. Ze dacht vast dat hij met het verkeerde been uit bed was gestapt en liet hem gelukkig met rust. Valentijn, zijn nieuwe vriend die hij op het internaat had ontmoet, was echter minder gemakkelijk te vermijden.

‘Hé chagrijn! Kan je niet even goedemorgen zeggen?’

Jonathan gromde wat onduidelijks terug en schrokte wat haveremoutpap naar binnen. Jonathan werd vaker een beetje geplaagd door Valentijn en wist dat hij er zich niets van aan moest trekken. Natuurlijk deed Valentijn dat omdat hij diep in zijn hart jaloers was op Jonathan's heldendaden, maar dat zou hij aan niemand toegeven. Valentijn probeerde het opnieuw, maar ook die paar plaagstootjes konden hem niet verleiden om gezellig te doen en dus liet Valentijn hem na een tijdje met rust.

Valentijn wist niet dat Jonathan ondertussen ook jaloers op hem was. Valentijn was namelijk de beste zwaardvechter van de school. Elk jaar was hij de jeugdkampioen en hoefde hij daarom niet mee te doen met de schermlessen, die de anderen wel moesten volgen. En dat was precies de eerste les van de ochtend. Jonathan had er helemaal geen zin in, want het was oefenen met houten zwaarden en dat voelde als droogzwemmen; het was gewoon niet echt!

Tijdens die eerste les ging er al snel iets mis. Het was tijdens een zwaardoefening die hij samen met Alexander deed. Jonathan had zijn hoofd er niet bij. Nu waren meestal de oefeningen met het houten zwaard nogal vrij saai en tam, maar vandaag was het nog erger dan normaal. Elke keer dezelfde slagen en bewegingen! Saai, saai, saai! Jonathan dacht daarom helemaal

‘Jonathan,’ zei meester Godefroot, ‘wat is er toch aan de hand? Ik hoorde al van de schermleraar dat je er vanochtend ook niet goed bij was.’

‘Er is ..., nee, er is niets,’ antwoordde Jonathan stotterend, ‘echt niet. Maar op deze manier kan ik me niet meer in de klas vertonen.’

Jonathan schaamde zich zo over dat hij in slaap was gevallen, dat hij niet meer overtuigd kon worden om terug te keren in de klas. Meester Godefroot gaf hem daarom wat extra huiswerk, waarna hij zich opgelucht terugtrok in zijn slaapkamer. Hier zou niemand hem storen en kon hij rustig nadenken.

De middag bracht Jonathan door met piekeren, maar veel schoot hij er niet mee op. Eigenlijk was er niet veel om over na te denken, bedacht hij later, want wat was er nu eigenlijk gebeurd? Hij had een vervelende droom gehad, was daarom met het verkeerde been uit bed gestapt en was vervolgens in de klas in slaap gevallen, waardoor hij opnieuw dezelfde droom had gekregen. Misschien had hij gewoon pech gehad en was dit toeval.

Toch hoopte hij diep in zijn hart dat hij niet nog een keer in slaap zou vallen, want die draken in zijn droom hingen hem nu al de keel uit.

Uiteindelijk ging Jonathan vroeg naar bed, want hij was moe. Hij was blij dat het de volgende dag weekend was. Dan kon hij tenminste uitslapen en hoefde hij zich niet te laten zien aan zijn klasgenoten. Het zou goed zijn als hij even de tijd voor zichzelf had om uit te maken wat er met hem nu aan de hand was.

Jonathan was gelukkig snel in slaap. Hij sliep heel diep en toen hij halverwege de nacht naar de wc ging, bedacht hij dat hij niet opnieuw had gedroomd. Gelukkig! Helaas kon hij daarna niet meer in slaap komen. Elke keer als hij zijn ogen dicht deed zag

niet na en was zo onvoorzichtig met het houten oefenzwaard, dat hij zichzelf bezerde door een foute beweging.

De schermmeester nam hem apart.

‘Wat is er met je aan de hand, jongen?’ vroeg de leraar. ‘Normaal ben je niet zo onvoorzichtig! Het is maar goed dat het een houten zwaard was, anders was je je been nu kwijt geweest!’

Jonathan zei eerst niets en haalde toen zijn schouders op.

‘Ik ben gewoon moe. Ik heb gewoon niet zo goed geslapen!’

Hier nam de leraar genoeg mee, maar de man hield Jonathan daarna een tijdje extra in de gaten. Hij wilde niet dat de jonge prins in de problemen kwam. Straks had hij nog wat uit te leggen aan de koning!

Gelukkig verliep de rest van de ochtend zonder incidenten. Pas in de middag ging het mis, toen Jonathan bovenop een geschiedenisboek over het Oude Rijk in slaap viel. Direct waren de dromen terug. Het beeld was nu helder. De drakenkop was afzichtelijk en leek te zweven boven het water. Achter de kop flapperde een zeil en toen wist Jonathan opeens dat dit een schip was, een schip zoals hij nooit eerder had gezien. In zijn droom vannacht had hij niet op de rug van een draak gevlogen, maar was hij op zee geweest! En toen zag hij naast zich nog een drakenkop, en nog één, het waren er meer! Het was een grote vloot schepen en dat was een dreigend gevaar voor het Rijk. Dat wist Jonathan plotseling zeker. Een gevaar van overzee!

Met een schreeuw werd Jonathan wakker. De hele klas keek hem verbaasd aan en Jonathan schaamde zich diep, terwijl zijn hoofd knalrood werd. Wat was er met hem aan de hand? Met zijn rode hoofd liep hij snel de klas uit, met de geschiedenisleraar achter zich aan.

hij de drakenboten, woeste bebaarde mannen met grote kromme zwaarden uit zijn droom eerder die dag en voelde hij zich misselijk worden, alsof hij zeeziek was. De dromen waren weer terug, maar nu was het terwijl hij wakker lag! En het was nu nog duidelijker dan de eerdere nacht.

Toen Jonathan de volgende morgen moe en chagrijnig uit zijn bed stapte, maalden de vragen door zijn hoofd. Waren dit gewoon dromen, of was er sprake van echt gevaar? Was dit een waarschuwing?

Echt lang hoefde hij er niet over na te denken, want hij was nog niet opgestaan, of een paar wachters kwamen de kamer in.

‘Koning Goldhart is in aantocht!’ kondigde één van de wachters aan, ‘maak jezelf gereed om de koning te ontvangen!’

Jonathan had het kunnen weten. Alles wat hij deed werd doorgebieft naar de koning en blijkbaar waren zijn dromen alarmerend genoeg om Goldhart direct naar het internaat te laten komen.

Statig schreed de oude koning de slaapzaal in. Hij was de laatste jaren een stuk grijzer geworden, maar liep nog altijd fier rechtop en straalde dezelfde kracht uit als vroeger toen hij samen met Jonathan had gevochten in de Slag van de Twee Zwarte Prinsen. ‘Goedemorgen Jonathan! Ik hoorde dat je weer dromen hebt, jongen,’ zei de grijze man met een diepe ondertoon van zorg in zijn stem.

Jonathan knikte.

‘Genoeg reden dus om even langs te komen, want ik neem het heel serieus. Ik weet gewoon dat jij een fijn gevoel hebt voor dit soort dingen! Je weet, je bent een natuurtalent.’

Jonathan haalde zijn schouders op. Hij kon het ook niet helpen, zo was hij nu eenmaal.

'Ach, het is niks,' probeerde Jonathan te zeggen. We kunnen het beter vergeten. Maar daar nam de koning geen genoegen mee. Pas na wat heen en weer gepraat kon Goldhart de jongen overtuigen om hem precies te vertellen wat hij had gedroomd. Dit bleek moeilijker voor Jonathan, dan hij eerst had gedacht, want het waren vooral verwarrende beelden geweest die hij had gedroomd; er zat niet echt een verhaal in. En dus beschreef hij wat hij had gezien; de drakenkoppen, de zeilen, en vooral het gevoel dat er een oorlogsvloot vol barbaren op weg was naar de Eilanden van het Licht, of misschien wel naar de zuidkust van het Land van Vrahadon. Het herhaalde zich steeds, alsof het een waarschuwing was.

'Goldhart, denk je dat dit echt is? Zie ik iets wat niemand anders kan zien? Of kan ik opeens de toekomst voorspellen?'

De koning schudde zijn hoofd.

'Niemand die het zeker zal weten, Jonathan, maar voor mij is dit voldoende waarschuwing om het te onderzoeken. Jij bent heel gevoelig voor dromen en ik vrees dat je nu iets opvangt wat belangrijk zou kunnen zijn. Ik denk dat er maar één persoon is die ik dit toevertrouw om dit nader te bekijken ...'

Jonathan vroeg zich af of Goldhart de opdracht aan Quercus zou geven. Quercus was de vader van Leanne en kon net als Goldhart gebruik maken van Droomcontact. Hiermee kon je op afstand met elkaar praten, door in gedachten contact te maken. Dat zou natuurlijk handig zijn bij het onderzoek.

Ondertussen liepen ze Jonathan's kamer uit in de richting van de ontbijtzaal. Een kop thee kon Jonathan wel gebruiken na alweer een slechte nacht en Goldhart moest terug aan het werk.

Zwijgend liepen ze naast elkaar door de mooie gangen van het Koninklijke Internaat.

Natuurlijk, bedacht Jonathan, Goldhart zou Quercus vragen om dit uit te zoeken. En hoewel dit niet meer dan logisch was voelde hij even ook een diepe teleurstelling. Hij had zo'n zin in avontuur en hoopte dat hij iets mocht doen. Alles was beter dan moeten afwachten op school.

Goldhart glimlachte toen hij zag hoe de teleurstelling op het gezicht van de jongen stond geschreven. Het was duidelijk wat de Jonathan dacht, maar gelukkig had hij goed nieuws.

'Jonathan, ik denk dat juist jij op reis moet,' zei de koning na een korte stilte. 'Tenslotte ben jij de enige die echt weet wat je gedroomd hebt! En daarnaast denk ik dat je wel wat buitenlucht kan gebruiken. Je ziet er nogal bleekjes uit.'

Jonathan sprong een gat in de lucht. Hij ging op reis! Opeens had hij een stuk meer zin in zijn ontbijt.

2. Op Weg

En zo was het leven van Jonathan van de ene op de andere dag veranderd. Van de saaie schooldagen, die altijd te lang waren, kon hij zich nu los rukken. Die lessen kwamen later wel! Nu was hij weer in beweging, en ging hij op weg naar de Eilanden van het Licht.

Nog geen twee dagen na het gesprek in zijn slaapkamer had hij afscheid genomen van Goldhart en van Yra, zijn moeder, die nu ook in het paleis woonde. Hij vertrok onder begeleiding van een groepje trouwe soldaten, onder leiding van luitenant Rudolfus, een jonge man die nauwelijks ouder was dan Jonathan.

Hoog op een mooi en snel paard gezeten draafde de groep ruiters de stadspoort door, op de weg naar het zuiden en terwijl de wind met Jonathan's haar speelde voelde hij zich gelukkig. Ze werden uitgezwaaid door de hele school, die hem en zijn soldaten jaloers na keken. Achter Jonathan's rug werden grappen gemaakt dat dit wel een hele mooie beloning was voor het in slaap vallen in de klas, maar daar liet hij zich niet door afleiden. Op reis gaan was precies wat hij nodig had. Eigenlijk was het enige dat hij jammer vond dat Leanne niet mee mocht. Met haar had hij twee jaar eerder de tocht naar het zuiden gemaakt en sinds die tijd waren ze dikke vrienden. Het zou raar voelen om nu een tijd zonder haar te zijn.

Jonathan gaf zijn paard de sporen, dat direct in galop sprong. De hoefijzers ratelden over de straatstenen. De rest van de groep, met luitenant Rudolfus voorop, draafde achter hem aan. Verbaasd keken verschillende voorbijgangers naar de groep ruiters. Bijna niemand begreep de haast. Alleen een man gehuld in een grauwe mantel met een hoge kraag had wel een

vermoeden wat er aan de hand was en keek de ruiters heel lang na. Hij knikte tevreden. Na een tijdje had de man genoeg gezien en draaide hij zich om, zodat hij met zijn paard in een tegenovergestelde richting kon vertrekken. In het begin deed hij het nog rustig aan, zodat het niemand zou opvallen, maar toen de geheimzinnige ruiter uiteindelijk de stad uitreed gaf hij zijn paard de sporen. Dit was belangrijk nieuws voor zijn baas!

Jonathan en zijn mannen merkten niets van dit alles. Achter hen werden de hoge torens van de hoofdstad al snel kleiner en kwamen ze in een vriendelijk groen heuvellandschap. Jonathan genoot met volle teugen van de frisse lucht en omdat niets erop wees dat er ver weg duistere plannen werden gesmeed, was hij ook snel het nare gevoel van de dromen kwijt. Het was maar een droom! Voor hetzelfde geld was er niets aan de hand en had hij nu gewoon een heerlijke tocht door de heuvels van het Land van Vrahadon. Hij vond het gewoon heerlijk om buiten te zijn en dat was het enige dat telde.

De tocht naar het zuiden was prettig en comfortabel. Als prins op reis was hij met zijn groep mannen van alle gemakken voorzien. Mooie paarden, goed eten en zelfs met tenten en kookgerei, zodat ze altijd konden overnachten waar ze maar wilden. Zo reizend als een prins zag het land er anders uit dan de vorige keer toen Jonathan hier was, terwijl hij te voet met Leanne naar het zuiden trok. Het land leek nu vriendelijker, rustiger en iedereen die ze onderweg tegenkwamen zag er ontspannen uit. Maar dat kwam natuurlijk omdat de tijden waren veranderd. Twee jaar geleden was het oorlog geweest! Maar nadat Koning Goldhart op de troon was gekomen, had de vrede rust en voorspoed gebracht.

Vanaf de rug van een paard kon Jonathan ver kijken en daarom genoot hij nog meer van het mooie landschap, met in het

westen af en toe uitzicht op de grote rivier die traag als een zilver lint door de landerijen slingerde en in het oosten in de verte wazige blauwe bergen. Luitenant Rudolfus vertelde hem dat achter de bergen de Woeste Landen waren, een leeg en ruig gebied waar weinig mensen woonden. Bijna niemand reisde door die streken, want het was er onveilig en er was toch weinig handel te drijven.

Jonathan voelde direct dat dit zijn nieuwsgierigheid prikkelde. Het zou mooi zijn om daar ooit een keer in de toekomst op ontdekking te gaan! Maar nu was er eerst werk aan de winkel en wilde hij de luitenant niet al te veel uit horen. Ze moesten uitvinden wat er aan de hand was met zijn dromen. Dat was nu belangrijker.

De dromen bleven hem ook op reis lastigvallen. Hopelijk was het slechts vals alarm, maar een stem ver in zijn achterhoofd vertelde hem dat zijn dromen niet voor niets waren. Er waren turbulente tijden in aantocht.

De reis ging heel snel. Binnen een paar dagen kwam de stoet aan in de havenstad, waar het bruiste van het leven. Er lagen veel boten op de rede voor de handel, de één nog groter dan de ander, met flapperende witte en purperen zeilen. Het waren goede tijden voor de stad. Anders dan onder de vorige koning, kwamen er weer allerlei goederen aan land van ver over zee, die hoog opgestapeld langs de kant van de weg lagen en konden de mensen goed geld verdienen. Overal was activiteit.

De handelaars uit Lameria liepen in grote getale door de straten en Jonathan zag vele klederdrachten en heel veel verschillende goederen die hij nooit eerder gezien had. Mannen met donkere gezichten, gekleed in vreemde jurken, waren uit het verre zuiden gekomen om koffie, dadels en specerijen te verkopen. Ze spraken een zangerige taal met mannen met tulbanden, onder

het genot van een kop thee. Aan de andere kant van de straat stonden vrouwen met sluiers en pofbroeken bij een andere marktkraam. Ze probeerden iets van de prijs af te dingen van de lakens, die een grote blonde vrouw uit Vrahadon probeerde verkopen. Het was allemaal kleurig en vrolijk, alsof de markt één groot feest was, en Jonathan genoot van alles wat hij zag.

Het was mooi dat Koning Goldhart na zijn kroning direct alle grenzen had opgezet. Nu vloeide er veel rijkdom door het stadje en leek iedereen gelukkig.

De groep ruiters reed door naar de grootste herberg van de stad, waar ze hun paarden op stal lieten zetten en waar ze zich op een goed maal lieten trakteren. Het leek bijna alsof ze op een vakantiereis waren!

Later in de middag ging de luitenant op zoek naar iemand die een betrouwbare overtocht kon regelen. Jonathan mocht mee en genoot van de rondtocht langs de verschillende kapiteins en regelaars bij de haven. Het was prettig om serieus genomen te worden en mee te praten met de mannen.

Het duurde niet lang, want een schip naar Lameria was zo gevonden. Zo'n beetje iedereen ging nu die kant op en een belangrijke passagier aan boord wilde iedereen wel! De kapitein wees met trots naar zijn ranke snelle tweemaster, die op zee voor anker lag. Het schip was vooral gebouwd op snelheid en dat precies wat ze nodig hadden. Er werd met de kapitein afgesproken om de volgende ochtend te vertrekken.

3. De Gravin van Rizkaran

Ver weg van de hoofdstad en nog veel verder van Lameria, in het noorden van het land, was het kasteel Rizkaran. Hoge spitse torens priemden in de donkergrijze lucht. Binnen, achter de onneembare zware muren, had de Vrouwe van het kasteel de haard hoog opgestoken, om te proberen iets van warmte in de kille zalen door te laten dringen. De jonge gravin Gwenda was nu de baas in het kasteel. Zij was sinds kort gravin, nu haar vader, de Grijze Graaf, na een turbulent leven zijn laatste adem had uitgeblazen. Lang had ze niet getreurd om de dood van deze oude oorlogsveteraan, want nu had zij, en alleen zij, de Vrouwe van Rizkaran, eindelijk alle macht in het kasteel. Dat was niet zoveel macht als de koning in de hoofdstad, maar het was wel het beste wat zij ooit had meegemaakt. Alles in het kasteel en de wijde omgeving kon ze nu op haar manier regelen en het voelde goed dat iedereen deed wat zij wilde.

Al snel merkte ze dat regeren een hoop werk was. Zij had grootse ideeën, maar voor die ideeën was geld nodig. Met de armoedige boeren rond het kasteel was het echter hard werken om dat geld los te krijgen. Ergens vermoedde ze dat de meeste mensen in het graafschap dom en lui waren. Daarom hoopte ze dat ze snel naar de Stad van Vrahadon kon vertrekken, om daar haar plannen uit te kunnen voeren.

Zwijgend stond de Vrouwe voor het raam van de Grote Zaal. Beneden in het dal zag ze de velden die er armzalig bij lagen. Vrouwe Gwenda dacht aan al die mannen die in de verschillende veldslagen waren omgekomen en waardoor er nu te weinig mensen waren die de velden konden bewerken. Er waren vele oorlogen geweest, maar de vervelendste was de

laatste, nog geen twee jaar geleden, toen ze in de Slag van de Twee Zwarte Prinsen, verraden waren; verraden door die boerenjongen Jonathan, die zich had voorgedaan als de Zwarte Prins. Het was een verraad waar zij zich niet bij neer kon leggen; het moest gewroken worden! Met een diepe zucht draaide ze zich om en ijsbeerde ze geïrriteerd door de grote zaal, waar de kaarsen flakkerden in de ijzige tocht die door een open deur kwam.

Een kleine man kwam voorzichtig binnen en maakte een diepe buiging.

‘Het is nu al dagen geleden dat ik die koerier verwachtte!’ schreeuwde Vrouwe Gwenda tegen de kleine man, die direct op zijn knieën in het midden van de zaal ging liggen, ‘dit kan ik toch niet langer dulden?!’

Het mannetje kromp nog verder in elkaar. Het zweet stond op zijn voorhoofd.

‘Vrouwe, vrouwe, wij kunnen er helemaal niets aandoen!’

Vrouwe Gwenda was een schoonheid, maar op de momenten dat zij kwaad was gromde zij en leek er een lelijk en grimmig monster in haar te zitten.

‘Ik kan je nu in een kerker laten gooien en daarna kan ik je miserabele bestaan vergeten! Dat is dan je verdiende loon.’

Het mannetje begon te jammeren.

‘Alstublieft, alstublieft, Vrouwe. Doe dat niet! Ik weet zeker dat het allemaal goed komt. Vrouwe, geloof me. Er is niets dat mis kan gaan met het Droomcontact van Meester Ferdinand.’

‘Ja, ja, dat heb je me nu al duizend keer uitgelegd,’ antwoordde Gwenda. ‘Op wonderlijke wijze hebben jullie de grootste nog levende expert in Droomcontact gevonden, de enige die *niet* in dienst is van het Koninkrijk. Maar ik wil bewijzen zien, want ik vertrouw die man niet. Ik wil weten of die boerenjongen, die